

вението си съ противника, макаръ че нѣмаше по просто отъ да се спазваше това съприкосновение, за което щѣше да бжде достатъчно поддържането на едно паралелно движение на онова на генерала Гурко.

Този смѣлъ маршъ за насъ бѣ една голѣма изненада.

Абсолютно невѣжественни въ това, което се отнасяше до съвмѣстната ни задължителна работа по разузнаването за противника, тѣзи, които командваха въ Балканитѣ нито единъ пжтъ не си дадоха трудъ да ни протелеграфиратъ за нѣщо, за каквото и да би било; но и ние не падахме по-долу — отплашихме имъ се по сжщия начинъ.

А което е още по-куриозно — то е че въ сжщото врѣме, когато руситѣ се спущаха къмъ Балканитѣ, ние се изкачвахме къмъ Дунава, и понеже нашитѣ сили бѣха по-значителни, — а можаха да бждатъ още повече, ако ние бихме поискали да съсрѣдоточимъ всичко, което можеше да се съсрѣдоточи, — то ние бихме могли да настѣпимъ и да ударимъ на съобщенията на генералъ Гурко и да го отрѣжемъ отъ главнитѣ сили, които къмъ това врѣме бѣха още много слаби върху дѣсния брѣгъ на Дунава.

Нека всѣки самъ да сжди, като какъвъ ефектъ би произвело това въ самото начало на войната! А ние бѣхме, тѣй да се каже, само на една педя далечъ отъ да го направимъ! но не го направихме, благодарение отсъствието на разузнавателната служба, и за това този пръвъ благоприятенъ случай, както и множество други такива въ послѣдствие, най-сетнѣ бѣше изгубенъ!

Прѣзъ врѣме на този пипкавъ маршъ, на това движение слѣпишката, на тази лутаница, — ние изгубихме драгоцѣнно врѣме съ спиранията си тукъ-тамъ, — произвеждайки всѣкога рекогносцировкитѣ